Duşan Baiski

EMBARGOU

Alaiul de câini traversa strada în marş forţat. O „Dacia" apărută brusc de după colţ frână cu disperare, lăsând în urmă două dungi negre. Speriată, mireasa îşi întoarse pentru o clipă capul şi se refugie cu tot cu alai sub un „Moskvich" parcat pe trotuar. „La naiba!" – îşi zise Otto în gând, privind plictisit la câinii ce se pierdeau după colţ. Nu pricepuse niciodată de ce aceştia, atunci când aleargău, o făceau dând impresia că aleargă în lateral, aidoma unor câini handicapaţi.

Otto căscă. Se întinse şi lovi din greşeală claxonul. Cel din „Dacia" cea nouă din faţă puse ziarul pe bancheta de alături, iar pe ziar, ochelarii. După care privi în oglinda retrovizoare. Văzu un tip cu ochelari, pe Otto, cu părul de-un blond spălăcit, care se holba la el. Se uită repede în faţă, mai mult din instinct, nu cumva, pe neobservate, coloana de maşini înaintase mai aproape de benzinărie, însă totul era la fel de încremenit ca în urmă cu o zi. Şi-atunci de ce-o fi claxonat, nenorocitul, ce anume nu-i convenea? Aşteptă să claxoneze din nou, iritat că individul părea că nici nu clipeşte, stând în aceeaşi poziţie nu de acum câteva clipe, ci de acum cinci-şase ore. Parcă sesiză pe faţa celuilalt un zâmbet. Drept pentru care îşi roti privirea, sperând în adâncul sufletului să găsească acolo răspunsul şi la claxonat şi la zâmbetul enigmatic al tipului cu „Trabant" din spate. Dădu cu ochii de „Moskvich" şi de haita de câini ce tocmai ieşea de sub maşină. Cu toată încrâncenarea şi pornirea de mai înainte, Petre nu se putu abţine să nu zâmbească. În frunte, o căţea neagră, lăţoasă, cu ţâţele atârnând, care era îndeaproape urmată de vreo şapte-opt maidanezi de toate mărimile şi culorile, cu limbile scoase şi ochii bulbucaţi.

Claxonă scurt, în semn că se prinsese de jocul celui din „Trabant". Aşteptă câteva momente, numai că nu primi niciun fel de răspuns. Mai apăsă o dată butonul de plastic, uşor, chiar prea uşor, astfel că nu auzi nici el aproape nimic.

Otto coborî fără să-i acorde vreo atenţie. După care deschise portbagajul „Trabantului", de unde luă o lădiţă din lemn, băiţuită, lăcuită, o aşeză cu grijă pe bordura din dreapta a şoselei şi o deschise. Scoase întâi din ea un trepied metalic, pe care-l înfipse în iarbă, apoi o spirtieră pe care imediat o şi aprinse, iar în cele din urmă un ceaun de două porţii, în care turnă conţinutul unui sufertaş. Un timp, Petre

urmări intrigat mişcările celuilalt, însă când văzu cum Otto îşi pune cu polonicul într-o farfurie de aluminiu tip cantină ceva lichid, aburind, din ceaun, se aşază pe un scăunel cu trei picioare, lângă „Trabant", şi începe să înfulece cu poftă, i se făcu deodată dată foame. Fără să-şi dea seama, deschise portiera şi se dădu jos. Abia în aerul răcoros de aprilie sesiză că foamea fusese cea care-l împinsese la o asemenea acţiune. Mormăi îmbufnat, supărat pe sine însuşi. Urcă înapoi, nu înainte de a face câteva mişcări pentru a-şi dezmorţi, chipurile, mădularele. Luă ziarul de pe bancheta de alături. Pentru a treia oară în ziua respectivă, parcurse absent rubrica de ştiri. Auzi cum îi chiorăie maţele. Strânse din dinţi. Privirea i se ridică singură la oglinda retrovizoare de pe parbriz. Celălalt continua să mănânce cu poftă.

O lovitură surdă în tăblăria „Daciei" îl făcu să tresară. Era Iasmina, fiică-sa mai mică. Nu reacţionă imediat. Abia când fetiţa mai bătu o dată şi ridică un sufertaş până în dreptul ochilor lui, reuşi să se dezmeticească. Deschise portiera, coborî precipitat, aproape că smulse recipientul din mâna micuţei, o sărută pe frunte şi o împinse uşor din spate.

— Acum fugi acasă, că e frig!

— Dar aş mai sta aici, cu tine – se smiorcăi ea, dar chipul aspru al tatălui o convinse că era mai bine să plece… Mi-e frică de câini – adăugă îndepărtându-se.

Petre scoase din portbagaj o măsuţă de weekend şi două scaune pliante. Puse apoi sufertaşul pe masă. Se aşeză pe unul din scaune, astfel încât să stea cu faţa la Otto.

— Poftiţi la masă, şefu'! – zise satisfăcut.

Otto îl măsură nedumerit.

— Mulţumesc, dar aproape că am terminat – îi răspunse, zdrăngănind cu lingura prin blidul metalic după ceea ce mai rămăsese din ciorba de fasole cu costiţă.

Petre nu mai zise nimic. Îndepărtă capacul sufertaşului, să vadă ce este înăuntru. Apoi la „Dacia" lui cea nouă. În sufertaş, câţiva cartofi fierţi, două-trei linguri de spanac şi două chiftele. Înghiţi în sec. Asta mâncase şi ieri. Acum ar fi preferat chiar şi un sandviş cu untură de porc, sare şi boia de ardei. Dinspre ceaunul celuilalt continua să vină mirosul ademenitor de fasole cu afumături. Scoase din buzunarul de la pantaloni un briceag multifuncţional, îi desfăcu furculiţa minusculă şi o înfipse cu ciudă într-unul din cartofi.

— Salut, Petrică! Şi tu pe-aici?! Nu-mi vine să cred că domnul director stă la rând la benzină când toţi şperţarii intră în faţă… nu este adevărat, este de-a dreptul imposibil…

Dumicatul i se opri în gât. Înghiţi cu greu.

— Dar ce ai de mâncare, că mi-e şi mie foame… ia te uite ce bunătăţuri… îţi iau o chifteluţă… ai scăpat ieftin, nici mie nu-mi place spanacul lui Popeye.

Nu se uită cine se oprise lângă el, fiindcă vocea îi fusese îndeajuns pentru a recunoaşte persoana. Privi doar mâna aceea plină de motorină şi ulei ars de motor care apucă una din chiftelele din sufertaş. Nu schiţă niciun fel de împotrivire, chiar dacă doar ce nu vomită.

— Dar e bună, deşi e mai mult cu pâine şi cartofi – zise Ştangă, mecanicul auto la care-şi reparase până acum vechea „Dacie".

— Tu cu ce treburi pe-aici?

— Eh, am un transport pentru la noapte. Sparg şi eu embargoul. Ce să fac, directore, lumea nu prea mai vine la reparat rablele. Şi le fac singuri, rahaţii. Îmi mai rotunjesc bugetul de familie. Ştii – se apropie celălalt de urechea lui, am prins o filieră, un vameş a-ntâia care-şi face acuma o vilă cu etaj… ar închide ochii dacă aş duce-o peste graniţă şi pe mă-sa. Pe cuvânt dacă nu! Numai alaltăieri am transportat dincolo o banchetă plină ochi. O sută optzeci de litri dintr-un foc, îţi dai seama? Şi asta sub ochii poliţiei care dădea cu flagrantu. Numai cine riscă câştigă – concluzionă Ştangă scobindu-se printre dinţi cu unghia neagră a degetului mic. Hai că mă duc. Zău, te-am văzut şi nu mi-a venit să cred că stai la coadă. Chiar nu ai pe nimeni? Îţi aranjez eu când mă întorc. Sari cu ceva bun… nu, nu la mine, ci la benzinar, şi totul se rezolvă. Unde-s bani, puterea creşte şi concurenţa nu sporeşte, ha, ha, ha! Vezi că rimează. Sună-mă acasă, seara după zece, chiar şi după unsprezece. Eu nu mă culc prea devreme, iar nevastă-mea citeşte ca apucata nişte cărţi scrise de una Sanda sau Sandra, cum naiba o cheamă, dracu' să le ia că nici de mine nu mai are timp… Hai, salut!

Celălalt se îndepărtă mestecând cu poftă ceea ce mai rămăsese din chiftea. Petre îl urmări cu privirea până ce ajunse Ştangă la „Ford"-ul său gri metalizat. Ce-o fi cu afirmaţia cum că „Numai alaltăieri am dus dincolo o banchetă plină ochi"? – aşa cum afirmase acesta, nu reuşea nicidecum să priceapă. „Da, da" – îşi spuse într-un târziu, amintindu-şi de o trecere prin vamă în interes de serviciu, când

văzuse peste o sută de canistre confiscate pline ochi cu benzină, dar şi ceva ce semăna cu o banchetă de maşină, făcută numai din metal. „Despre asta e vorba. Ştangă sparge embargoul cu bancheta. O sută optzeci de litri dintr-un foc. Dacă el plăteşte pentru benzină… da, îi mai dă ceva şi benzinarului… da apoi vameşului… Cel puţin două sute de mărci germane la o trecere… aproape salariul meu pe o lună…" Îşi trecu palma peste capota strălucitoare a „Daciei". Ştangă demară în trombă. În câteva clipe, „Ford"-ul dispăru după colţ. Se auzi scheunatul unui câine. Apoi nu se mai auzi nimic.

— Nu mai vin ăştia cu cisterna de benzină – zise trabantistul, scobindu-se în dinţi cu o scobitoare albă.

— Cine ştie… – îi răspunse Petre mai mult absent, cu gândul încă la bancheta metalică plină cu mărci.

Era încă nedumerit şi de faptul că Ştangă oprise şi nu-i spusese de ce anume o făcuse. „Probabil să mă umilească" – îşi zise. „Să văd că el se descurcă, iar eu stau la coada asta nenorocită".

— Am auzit că ar fi construit ai noştri o conductă pe sub apele Dunării – spuse bărbosul posesor al unei „Dacii" verzi, staţionată la vreo două maşini mai în faţă. Se apropiase pe nesimţite de Petre şi de Otto şi auzise discuţia celui dintâi cu fordistul. Ţinea în mână un scăunel pliant tip „pescar". Îl desfăcu şi-l aşeză lângă măsuţa lui Petre.

Soarele se lăsa dincolo de Calea Şagului. Oraşul se liniştise brusc. Un stol uriaş de ciori se întorcea mut de la groapa de gunoi de la Parţa la cuiburile din Pădurea Verde. Dinspre „Prinţul turcesc" răzbătu plânsul unui copil, apoi ţipătul unei femei. Porniră să latre câţiva câini. Cineva porni un radio pus pe frecvenţa unui post care tocmai transmitea ştiri.

Otto îşi aprinse o ţigară.

— Numai armata putea să construiască atât de rapid o conductă flexibilă pe sub Dunăre – mai spuse bărbosul. De fapt, ăştia lucrează mână în mână cu contrabandiştii.

— Păi nici nu se poate altfel – adăugă Petre. Am fost săptămâna trecută, în interes de serviciu, până într-un sat de lângă Dunăre. Am văzut cu ochii mei sonda de care s-a scris prin ziare. Are cel puţin vreo şaptezeci de metri înălţime. Se vede de la douăzeci de kilometri. Se află în grădina unui sătean, chiar pe malul Dunării. Nici nu vă vine să credeţi!

— Ba, eu cred – aprobă Otto. Dar cică ar fi totuşi vorba de

galeria unei mine, care a fost săpată încă de pe vremea când romanii căutau prin zonă aur şi argint. Se întinde pe sub Dunăre până dincolo.

— Da – interveni bărbosul, dar aţi auzit că vecinii ridică pe malul lor statuia contrabandistului? O chestie grozavă.

— Daţi-mi şi mie cinci sute, să-mi iau de mâncare – scânci un copilaş de nouă-zece ani, apărut pe neaşteptate lângă ei.

Purta un sacou cenuşiu, zdrenţuit, cu mânecile atârnându-i până la genunchi. Ochii, aidoma unor boabe necoapte de măsline, săreau ba la faţa lui Petre, ba la sufertaşul de pe măsuţă, ba la lădiţa lăcuită a lui Otto.

— Iar ai venit? Nu ţi-am mai dat aseară o mie de lei? – îl luă Petre la rost.

— Da, dar i-am cheltuit deja… – răspunse puştiul făcându-i cu ochiul.

— Şi eu i-am dat cinci sute alaltăseară – adăugă bărbosul. Ăştia sunt şi obraznici. Le întinzi un deget şi-ţi iau toată mâna. Hai, întinde-o la alţii. Să-ţi mai dea şi alţii.

— Dar ceva de mâncare nu-mi daţi?

Bărbaţii se uitară unul la altul, fără să răspundă. Petre mângâie instinctiv capota maşinii. Nu se îndura să-i dea chiar resturile din sufertaş. Otto îşi întorsese privirea.

— Hai… hai… vezi că nu avem nimic – îl repezi bărbosul pe puşti.

În clipa aceea, de sub maşini ieşiră vreo şapte-opt câini, în fruntea cărora se afla aceeaşi căţea neagră, flocoasă, cu ţâţele atârnând.

Petre luă sufertaşul în care mai rămăseseră două jumătăţi de cartof şi o lingură de spanac. Deşertă conţinutul pe asfalt. Câinii se repeziră hămesiţi, mârâind unul la altul, la resturile de mâncare. După care se uitară întrebători la oameni, aşteptând să li se mai dea ceva. Între timp, copilul dispăru cu tot cu lădiţa lui Otto.

— Marş de-aici, fir-aţi ale dracului de potăi! – strigă bărbosul, aplecându-se după o bucată de beton din şosea.

Câinii o luară la sănătoasa scheunând. Se aşternu iar liniştea. Otto aruncă ţigara şi strivi chiştocul cu piciorul.

— Credeţi că mâine aduc ăştia benzină? – întrebă apoi căscând.

Se făcuse întuneric de-a binelea.

— Cine poate şti – răspunse Petre. Zice-se că rafinăriile au

vândut cea mai mare parte din benzină în străinătate. Susţin că le este cu mult mai rentabil decât să ne-o vândă nouă.

— Ar trebui să aprindem focul – îşi dădu bărbosul cu părerea. Eu stau la casă particulară şi am adus câteva lemne.

— Şi eu – sări Petre. Apoi tăcu. Ceilalţi nu trebuiau să ştie că luase câteva scândurele de la locul său de muncă. Se ridică, se duse la portbagaj şi le scoase. Ar trebui câţiva stropi de benzină, să se aprindă imediat.

— Aduc eu – zise Otto.

Peste câteva clipe, vâlvătăile luminară maidanul din stânga drumului şi blocurile de locuinţe din dreapta. O bună bucată de vreme, urmăriră tăcuţi dansul dezlănţuit al flăcărilor. După ce benzina cu care stropise Otto lemnele se termină, vâlvătăile se domoliră.

Din întuneric apărură două umbre. Erau doi bărbaţi, unul înalt şi unul scund şi îndesat.

— Hop şi noi! – glumi careva dintre ei, punând un scăunel pliant lângă foc. Am adus cu noi câteva lădiţe vechi, tocmai bune de ars. Le-am tot ţinut pe balcon, în ideea să fac din ele cuibare pentru porumbei, ştiţi, eu am crescut la sat şi-ţi plac porumbeii, însă nu m-a lăsat nevasta. Cum să fac eu cuibare şi să ţin porumbei în balcon, să deranjez vecinii şi alte chestii de genul ăsta.

Zgomotul scândurelelor aruncate pe asfalt alungă liniştea. Noii-veniţi se aşezară lângă foc şi scoaseră o sticlă de ţuică.

— E din dude, de acum doi ani. Am ţinut-o pentru nunta lui fiu-meu, dar a şters-o prăpăditul în Franţa. I-a intrat în cap Legiunea Străină. Dar o să-l văd eu cum dă de dracu'… Acolo se face armată, nu teatru de amatori… N-o s-o ţin până la sfântu-aşteaptă – încheie bondocul şi trase câteva înghiţituri bune. După care întinse sticla prietenului său, lunganul.

— Am auzit de la naşu-meu, care e ceva mare sculă pe la Fisc – interveni acesta luând sticla – că de aia nu se găseşte benzină pentru că ăştia o ţin stocată până li se aprobă să-i ridice preţul.

— Asta se tot spune încă de săptămâna trecută, exact în acelaşi loc. Au trecut şase zile şi tot nimic, nicio mărire de preţ. Vă spun eu – spuse Otto încercând să pară foarte convingător – benzină este, dar se duce toată la vecini. Prin galeria acelei mine de aur. Pe-acolo au construit o conductă care încalcă embargoul. Credeţi că americanii nu ştiu, că sunt atât de proşti să nu se prindă de şmecherii? Ei văd din

satelit tot ceea ce mişcă în zona asta. Văd până şi un ac cu gămălie de la reverul sacoului meu. Nu, domnule, cu ăştia nu te joci.

— Fii serios, bătrâne – interveni bondocul. Înşişi americanii le duc vecinilor benzina. Tot embargoul ăsta e de ochii lumii. Să ne distragă atenţia de la probleme mult mai importante. Pur şi simplu, americanii, care oricum le-au luat-o înainte ruşilor în ceea ce priveşte cucerirea planetei Marte, au treburi mai importante. Embargoul a fost inventat exact pentru a le da ruşilor de lucru. În acest timp, yankeii colonizează Planeta Roşie. Vă spun sigur.

Bărbaţii strânşi în jurul focului se uitară înmărmuriţi la el.

— Da, iar chestia cu staţia orbitală „Mir", cu echipajele alea mixte, e tot un fel de amăgire a ruşilor. Un fel de praf în ochi.

— Las-o domnule, nici chiar aşa – sări Petre. Nu or fi nici alţii atât de proşti. Mă… lasă…! – strigă şi o luă la goană după o umbră ce reuşi în cele din urmă să se facă pierdută printre blocuri. Se întoarse ţinând în mână sufertaşul în care-i adusese fiică-sa spanacul cu chiftele şi cartofi. Era să rămân fără el… – îngăimă punând obiectul în portbagajul maşinii sale şi încuind. A fost ţigănuşul de acum jumătate de oră. Nu eşti un pic atent şi ai şi rămas fără ceas, fără servietă, fără maşină… Ăştia se descurcă de mici…

— Exact aşa şi cu americanii. Cum nu eşti un pic atent, te-au şi lăsat în pielea goală. Aceasta este geopolitica. Legea lui Darwin. Cel mai tare câştigă, cel mai slab dă colţii – spuse bondocul trăgând o duşcă de ţuică din sticlă.

— Totuşi, sper să vină mâine benzina. De o săptămână nu am înaintat nici măcar un centimetru. Pur şi simplu niciun centimetru. O să-mi încolţească până la urmă din cauciucuri cine ştie ce ierburi. Cum vin trei-patru tone, cum s-a şi terminat. Cum se termină, zău că nu pot să-mi dau seama. Parcă ar fi la benzinărie o gaură neagră, pe unde se scurge toată benzina… – bolborosi Otto.

— Ehei – mormăi bărbosul. Şi ce gaură neagră…

Ceilalţi râseră în hohote.

— Dar… mai ştii – continuă Otto, fără să ia în seamă întreruperea, poate chiar aici, la benzinăria asta se află un capăt de conductă unde dispare totul şi se duce la vecini…

— Nimic nu este exclus – prinse bărbosul din zbor. Acum patru zile am văzut nişte tipi ce săpau de zor chiar lângă benzinărie. Au apărut dimineaţa pe la vreo cinci, era încă departe de a se lumina de

ziuă, şi s-au apucat să sape. Întâi cu o macara, până au dat la o parte bucăţile de beton, pe urmă cu hârleţele. Au săpat aşa până pe la vreo unsprezece, după care au plecat. S-au întors a doua zi dimineaţă, tot atât de devreme, şi au săpat în continuare. Pe urmă nu ştiu ce s-a întâmplat, fiindcă vreo două zile mi-a ţinut locul cumnatul meu. A treia zi, când m-am dus, de curiozitate, să văd ce au mai făcut muncitorii, nu am mai găsit decât o parcelă de pământ proaspăt răvăşit. Poate au îngropat ceva…

— Să nu fi fost cei de la telefoane… – îşi dădu careva cu părerea.

— Nu, nicidecum…

— Aşa este. Dacă din închisoare poţi scăpa săpând tunele fără să se prindă gardienii, care gardieni sunt puşi să urmărească exact astfel de treburi, cu atât mai uşor sapi lângă o benzinărie fără să te urmărească nimeni – spuse bărbosul.

Focul fu iar magnetul care atrase pentru minute în şir privirile celor aşezaţi în jurul său. Un ţipăt de femeie sfâşie însă tăcerea.

— Iar îşi bate beţivanul nevasta – zise careva arătând spre unul dintre blocuri.

— Ar trebui castrat! – râse bondocul.

— Dar chestia cu îngropatul m-a pus pe gânduri – mormăi Petre.

— Zău că vorbesc serios – adăugă bărbosul.

— Dacă nu ai găsit decât pământ răvăşit – interveni Otto, nu poate fi vorba de vreo conductă. Am fi văzut mişcare. O astfel de conductă nu se pozează pe nesimţite.

— Cred că ar trebui să vedem ce anume au îngropat – se precipită individul înalt, care venise împreună cu cel mic de statură şi îndesat. Eu am în portbagaj o lopată de pescar, una dintr-acelea cu care scot râme când mă duc la pescuit. Ploaia încă nu a bătucit pământul, aşa că vom săpa foarte uşor.

— Şi dacă nu găsim nimic? – întrebă Otto.

— Măcar vom fi liniştiţi că benzina ce se aduce rămâne în cisterna benzinăriei şi avem şanse să ne umplem şi noi rezervoarele.

— Totuşi – interveni bărbosul, meditativ – de atâtea zile nu am înaintat niciun centimetru, iar benzina de adus s-a tot adus. E drept că nu mult, însă destul pentru a ajunge şi noi la rând. Dar cum vine, aşa dispare, de parcă ar intra în pământ. Eu sunt totuşi convins că ăia au instalat o conductă pe sub pământ…

— Ce vine din pământ în pământ se duce – replică individul înalt, la care nu se auzi decât un „da” aprobator şi un singur hohot de râs destul de anemic.

— Aveţi perfectă dreptate – interveni Otto. Din cele peste o sută cincizeci de maşini înscrise pe listă, numai două au ajuns să ia alaltăieri benzină. Au adus patru tone, deci şase mii de litri împărţit la şaizeci de litri în medie cât ar avea rezervoarele ar fi… câte maşini… cel puţin o sută, fiindcă nu toate au rezervoare de şaizeci, ci şi de patruzeci…

— Sunt şi din alea cu optzeci, cu o sută optzeci…

— Adică ajungem la… banchete-rezervor… şi tot nu se duc şase tone, dom’le…

Calculele le zăpăciră minţile. Focul aproape că se stinsese. Pe la ferestrele blocurilor din stânga şoselei luminile se stingeau una câte una. Lumea se pregătea de culcare.

— Nu, vă zic eu că aşa este – zise Otto. Toată benzina se duce prin conducta de lângă benzinărie.

— Fii, dom’le, serios, nici nu-ţi închipui câţi poliţişti au intrat în faţă.

— Chiar că regret că l-am lăsat pe cumnatul meu să-mi ţină locul timp de două zile. Ştiam acum cu certitudine ce-au îngropat acolo.

— Şi dacă n-au îngropat nimic? – întrebă Otto, mai mult pentru el.

Ceilalţi îl fixară nedumeriţi. O bună bucată de vreme nu mai spuse nimeni nimic.

— Ajut… ai… ajutor… mă omoară…! – ţipă o femeie.

— Iar o bate beţivanul!

— Eu vă propun să mergem să vedem. Nu ştiu de ce, dar am eu o presimţire – bolborosi individul cel înalt.

— Ajutor… mă omoară…!

Se auzi un geam spart.

— Ar trebui să o lăsăm pentru dimineaţă. Acum nu se vede nimic – interveni bărbosul.

— Dacă mă împingeţi până acolo, putem săpa la lumina farurilor. Bateria mi-este nouă, aşa că… – zise Petre. Ei, ce spuneţi?

— Dar ce facem cu focul?

— Simplu – sări bondocul şi se descheie la şliţ.

Ceilalţi i se alăturară râzând copilăreşte. Tăciunii sfârâiră câteva clipe, după care nu se mai auzi nimic. Oameni şi maşini se scufundară

în întuneric.

— Credeţi c-a omorât-o? – sparse careva tăcerea.

— Hai să mergem – îi îndemnă bondocul. Sper să te putem scoate de-aici – i se adresă apoi lui Petre, arătând cu mâna spre „Dacia" cea nouă. Hei, trabantistule, împinge-ţi măgăoaia mai în spate, să avem loc de manevră.

Petre urcă în maşină. La a doua manevră se strădui şi reuşi să iasă din coloană. Împins din spate, autoturismul prinse să ruleze cu repeziciune pe şosea. Îi aprinse farurile. Drumul era pustiu pe-un sens şi ticsit de maşini pe celălalt. Stopurile, de toate formele, reflectau lumina aidoma unui imens şirag de mărgele portocalii.

— Auziţi! – întrebă Otto oprindu-se.

— Ce s-auzim? – întrebă individul cel înalt.

— Sirena Poliţiei – răspunse bondocul.

Petre nu auzea niciun fel de sirenă. Nu auzise nici măcar ce vorbiseră cei doi mai înainte. Dar când zări în faţă, pe celălalt sens, luminile colorate, rotitoare, ale maşinii Poliţiei, frână brusc.

— Împingeţi înapoi! – strigă deschizând portiera.

Numai că în spate nu mai era nimeni. Coborî şi se căzni să urnească „Dacia" din loc. Nu reuşi. Poliţia era tot mai aproape. Fază lungă, fază scurtă, în semn să elibereze şoseaua. Îşi desfăcu larg mâinile, a neputinţă.

— Dă-te, mă, la o parte, n-auzi! – se răsti un poliţist la el, de îndată ce maşina se opri scrâşnind dinaintea „Daciei" lui.

— Nu pot, îngăimă.

— Dă-te, mă, la o parte, paştele mă-tii! – strigă poliţistul de la volan, scoţându-şi capul pe geam.

Petre se căznea tot mai mult. Picături mari de sudoare îi năpădiră brusc fruntea. Deodată simţi cum îi fuge maşina de sub mâini. Privi speriat în faţă. Doi poliţişti împingeau „Dacia" ca nişte apucaţi.

— Trage, mă, volanul spre stânga! – ţipă unul.

Petre se supuse. În acelaşi moment, roata din spate, din stânga, săltă pe bordură şi imediat îi urmară şi celelalte trei. Vru să sară în cabină, să pună frână, însă nu apucă. „Dacia" i se blocă cu roţile din spate în căminul pentru apă rece al unuia dintre blocurile ce mărgineau la stânga şoseaua. Privi neputincios la „Renault"-ul Poliţiei, care se opri scrâşnind la vreo cincizeci de metri mai încolo, exact în dreptul „Trabant"-ului. Căută disperat după colegii de stat la coadă. Le

văzu capetele iţindu-se pe după maşinile trase pe dreapta. Un minut mai târziu, se auzi sirena „Salvării”.

— Nu sunt… nu sunt vinovat… nu am făcut nimic… – strigă un bărbat.

Se trânti uşa de la intrarea într-un bloc. Doi poliţişti ieşiră ţinând de subsioară un cetăţean îmbrăcat doar în pijama.

— Ăsta o fi beţivanul ce-şi bătea nevasta – auzi Petre vocea bondocului.

„Salvarea” apăru în trombă de după colţul dinspre Piaţa Traian. Opri în faţa maşinii Poliţiei.

— Credeţi c-a omorât-o – se auzi iar vocea bondocului.

— Cine ştie – răspunse careva.

Câteva zeci de secunde mai târziu, pe aceeaşi uşă de bloc ieşiră doi brancadieri cărând pe targă o femeie gemând. „Renault”-ul porni în manşarier. La fel şi maşina „Salvării”. Minute în şir după aceea, li se auziră sirenele în noapte.

Dezmeticit, Petre dădu roată „Daciei” sale. În mod cert, trebuia remorcată. Simţea în suflet un gol imens. Nu atât din pricina situaţiei, aparent fără ieşire, ci din cauza mojiciei celor ce-l împinseseră până acolo şi-i lăsaseră baltă chiar la apariţia poliţiştilor. Dar mai ciudă-i era pe sine însuşi, pentru voluntaritatea de care dăduse dovadă. De nu ar fi fost atât de curios să vadă de ce anume se săpase lângă benzinărie, acum ar fi fost foarte liniştit, la locul său, în coloana de autoturisme.

— Hai să-l scoatem de-acolo – răzbătu până la el şuşotitul bondocului.

— Absolut normal – aprobă vocea baritonală a individului înalt şi slab.

„La dracu’ să vă ia!” – exclamă Petre în sinea lui, înfuriat mai mult pe propria slăbiciune decât pe ceilalţi.

— Asta e şosea, fir-ar mama lor a dracului de arhitecţi pupători în fund…! – înjură Otto.

— Nu sunt ei de vină – sări bondocul. A fost de vină sistemul. Şi ei au fost puşi să facă un asemenea drum…

— Puteau să spună „nu” – răbufni cel înalt, îndreptându-se spre maşina lui Petre.

— Atunci putem spune că suntem toţi de vină pentru drumurile astea pe care nu pot trece două autoturisme unul pe lângă altul. Noi am fost sistemul – mormăi careva, fără ca Petre să-i poată recunoaşte

vocea.

— Ce rost mai are să discutăm – interveni bondocul, împăciuitor. Betonul s-a întărit. Pământ pentru agricultură avem, dar nu avem agricultori, asta e.

Ajunseră lângă Petre. Dădură şi ei o dată roată „Daciei", ţâţâind care mai de care.

— Suntem prea puţini s-o săltăm din spate. Apoi mai trebuieam pinsă ori trasă – decretă Otto.

— Să încercăm, totuşi, că e mai goală de-un rezervor, nu-i aşa? – râse cel înalt.

Râseră cu toţii. Mai puţin Petre, neliniştit că a doua zi va vedea toate îndoiturile şi zgârieturile caroseriei. Un accident şi mai stupid nici că se mai putea.

— Unu, doi, trei şi…

— Acum împingeţi… ţine volan dreapta… aşa… gata, am scăpat. Urcă şi ţine tot înainte…

Petre abia mai apucă să sară în cabină şi să îndrepte volanul. Pentru o clipă avu senzaţia că va intra în maşina din faţă, însă norocul ţinu de data aceasta cu el. Nu mai apucase să le spună că renunţă, că nu-l mai interesează ce anume fusese îngropat sau dezgropat lângă benzinărie. Nu dură niciun minut şi ajunseră în faţa hardughiei de tablă unde jucau benzinarii poker ori şeptic american. Dinaintea lor, în lumina farurilor „Daciei" lui Petre, câţiva bărbaţi cu răngi de fier şi ciomege în mâini.

— Voi, încotro? Vreţi să intraţi în faţă? – se burzului un individ la vreun metru nouăzeci înălţime şi vreo sută de kilograme.

Preţ de o fracţiune de secundă, nu ştiură ce să-i răspundă.

— Vrem să vedem ce-au ascuns în groapă! – bolborosi bondocul, arătând cu mâna undeva lângă benzinărie.

— Ce s-astupe, dom'le, las că ştim noi trucurile astea. Le-a învăţat pe de rost de când putrezim pe-aici – tună vocea cuiva. Şi voi cu enbargou, a? Nu vă mai satură Cel de Sus, a? Credeţi că noi, ăştia din faţă nu ştim că cisterna opreşte la voi, la capătul cozii, a? Iar la noi nu mai ajunge nimic…

— De asta am şi avut benzină să ajungem cu maşina asta până aici – răspunse bondocul în doi peri.

— Să nu fim copii – interveni Otto. Aici, lângă benzinărie, a fost instalată o conductă secretă, prin care se duce toată benzina – sfârşi el

pe un ton ferm, care nu mai suporta niciun fel de contradicţie.

Şi, într-adevăr, şovăielile celor ce se postaseră în mijlocul drumului părură a se fi risipit.

— Da, au săpat. Inclusiv ieri.

— Păi… atunci să vedem ce este. Dar de ce aţi adus rabla asta până aici? – întrebă tipul cel solid.

— E nouă – mormăi Petre.

— S-avem lumină când săpăm.

Trecură pe lângă pompele de benzină, scufundate şi ele în beznă.

Otto înfipse cu sete cazmaua în pământ. Lama acesteia străbătu uşor primii zece centimetri, apoi se opri în ceva elastic.

— Am dat de ceva! – strigă Otto, bucuros.

— E ud… de ce-o fi ud… te pomeni că e de la benzină… – bolborosi bondocul ducând palma plină cu pământ la nas. Nu, nu e benzină…

— O fi de la câinii ăia mulţi care se tot plimbă pe-aici – zise careva, dând semnalul la o partidă de râs. Numai că nu râse nimeni.

Individul cel înalt îi smulse lui Otto lopăţica din mână şi o roti deasupra capului.

— Să nu pierdem timpul – zise şi imediat înfipse unealta în pământul afânat.

Lama pătrunse foarte uşor primii zece centimetri, apoi se opri iar în ceva tare.

— Asta este! – exclamă Otto. Conducta!

— Nu e nicio conductă, nu vă amăgiţi – spuse careva din cei care se precipitaseră mai adineaori în faţa maşinii lui Petre.

— Dar de unde ştiţi dumneavoastră că nu este nicio conductă? – îl întrebă Otto.

— Păi ştiu foarte bine – i se răspunse.

Lunganul continuă să dea ţărâna la o parte. În fundul gropii nu se vedea nimic, însă metalul cazmalei se oprea în acelaşi material care opunea rezistenţă la săpat în adâncime.

— Trăgeţi-vă din calea farurilor! – ceru bondocul. Să vedem despre ce naiba este vorba.

— Pare-se că este un cauciuc de maşină – concluzionă Petre pipăind ceva la fundul gropii şi puţin lipsi să nu-i taie lunganul degetele. Da, este un cauciuc.

Lunganul pipăi şi el.

— V-am spus eu că nu este nicio conductă.

— Sapă jumătate de metru mai încolo – îl îndemnă Petre pe lungan. Aşa, acolo, exact acolo!

Lunganul izbi icnind. Cazmaua pătrunse adânc în pământul afânat, fără a se mai opri în nimica tare. O scoase şi izbi din nou, la o palmă mai încolo. Câţiva centimetri lama păru că intră-n gol, însă când toţi crezură că nu-i va mai sta nimic în cale, aceasta se opri. La fel a doua, a treia şi a patra oară.

— Alt cauciuc – zise Petre dezamăgit, privind la cei strânşi în jurul celei de a doua gropi

Într-adevăr, nu era decât un al doilea cauciuc.

— Dar ce sunt astea? – întrebă Otto pipăind cu palma suprafaţa aparent netedă a cauciucului.

Careva aprinse o brichetă. Din anvelopă ieşeau o mulţime de firicele fragile, albe la bază, cu doi-trei noduli spre vârf.

— Ce să fie, sunt sârmele scheletului, asta este!

— Nu, nu… seamănă mai mult cu nişte plante – se burzului Otto încercând să rupă unul, însă ceea ce părea un fir se întinse fiind parcă de gumă.

— Sunt bavurile de la turnarea anvelopei – spuse cel cu alură herculeană, sprijinit în ranga pe care încă o mai ţinea în mână.

— Bavuri cu frunze?! – îl repezi Otto. Uite! – flutură el din degete.

— Nu se vede nimic – bombăni lunganul. Dă să văd!

— O fi vreun bob de fasole răsărit în praful prins în cutele anvelopei, nimic altceva…

— Ia priviţi! – exclamă bondocul.

Ţinea flacăra unei brichete aproape de fundul gropii şi dădea cu grijă la o parte pământul de pe anvelopă. Ieşeau la iveală tot mai multe plante, nu mai înalte de zece – doisprezece centimetri, însă cu două-frunzuliţe bine dezvoltate în vârf. Secunde în şir, nu mai spuse nimeni nimic, fiecare încercând să ajungă să rupă măcar unul din firele fragede răsărite direct din cauciuc.

— Nu, nu vă mai atingeţi de ele! – strigă lunganul. Nu vă mai atingeţi că este păcat… Nu, vă rog foarte mult nu vă mai atingeţi… este o minune a naturii… aceştia sunt… sunt arbori de cauciuc…

Pe lângă ei trecu un alai de câini. În frunte, aceeaşi căţea neagră,

lăţoasă, cu ţâţele atârnând. În urma ei, nouă-zece maidanezi, de toate rasele şi mărimile, cu boturile larg deschise. Parcă râzând.